Написав Ірина Косарук
Вівторок, 24 травня 2016, 10:55

В ЛІКАРНІ

В лікарняній палаті жінки гомоніли
Про проблеми свої,про дітей,про життя,
І про те,як же важко жить в нашій країні,
І яке нас чекає важке майбуття.

Для розмов так багато було тем всіляких,
Сміх мінявся на сльози,або ж навпаки...
Я ж молилася в серці:"О,Боже,сказати
Про любов Твою й милість мені поможи".

Раптом жінка одна враз мене запитала,
Чи з дитинства я вірю у Бога,чи ні,
Я про зустріч із Господом їй розказала,
Як ще з юних років Він відкрився мені.

Насторожено слухали всі у палаті,
Якось дивно дивитися стали в мій бік,
І ніхто не наважився більш щось спитати,
Знов змінилася тема розмови на сміх.

Тут ніхто не соромивсь говорити відверто,
Сплеск емоцій не диво й бруталЬні слова...
Як же віра у Бога? А віра їх мертва,
Про життя цих жінок свідкували діла.

Екстрасенси,не Бог,їм в житті помагають,
І вирішують їхні проблеми складні,
Допомоги у "бабок" всіляких шукають,
А в душі-пустота,сльози,відчай та біль.

"Помогти може Бог лише вам!"- та не чують,
Мають очі-не бачать,сліпі та глухі.
А Господь близько так,той Його лиш відчує,
Хто поверне до Нього і слух свій,і зір.

Я молилася в серці:"О,Боже,помилуй
Душі грішні,й відкрийся в любові Своїй,
Наверни їх до Себе,й оживи їхню віру,
І теплом Своїх рук серця вбогі зігрій".

Я не знаю,як далі складеться їх доля,
Але дякую Богу за те,що поміг
В їхні душі посіять зерно Його Слова,
Я ж молитися буду за кожного з них.

Вірю я,не даремно була в цій палаті,
Хоч,можливо,й так мало сказати змогла,
Часом,може,й не треба говорити багато,
Бо розкажуть за нас краще наші діла.

Прикро чути про тих,хто лиш вірує в Бога,
А життя-то темрява,без добрих плодів.
Нас поставив Господь на вузеньку дорогу,
Щоб ми світлом яскравим світили усім.

Хай же чистії руки підносяться в небо
За ті душі,що гинуть у світі гріха,
А Бог знає,як їх навернути до себе,
Щоб вони прийняли в своє серце Христа.

22.05.2016